

Opis ferrat w grupie SCHIARA

Via ferrata Luigi Zacchi	str. 1
Via ferrata Antonio Berti - zach. grań z wejściem na Monte Schiara (2565 m)	str. 2
Monte Schiara - via normale - wsch. grań Monte Schiara (2565 m)	str. 2
Via ferrata Piero Rossi (dawniej nazywana Marmor)	str. 2

Via ferrata Luigi **Zacchi**

Cel:	Monte Schiara
Trudność uśredniona:	C
Trudność wg Tkaczyka:	C
Nr trasy w przew. Tkaczyka:	733 (tom I)
Nr mapy Tabacco:	024
Atrakcyjność:	★★★★☆
Data naszego przejścia:	sierpień 2008 r.

Grupa Schiara nieco różni się od innych w Dolomitach, choć nie dotyczy to najwyższego piętra skalnego, z jego klasycznie „dolomitową”, wysokogórską scenerią, pełną turni o charakterystycznych kształtach. Najbardziej czuje się różnice związane z pogodą – gdzieś przeczytaliśmy, że masyw ten często spowijają mgły znad Adriatyku, a pogoda kaprysi i coś w tym jest – panuje tam ogromna wilgoć, co sprawia, że chmury mają tu wyjątkowo dobre warunki do rozwoju (owady, np. masy latających mrówek także 😊). Od wczesnego ranka powietrze bywa mocno zamglone i nawet jeśli pod spodem jest czyste, błękitne niebo, to widzimy je jakby przez firankę, podobnie jak, nawet niezbyt oddalone, ściany skalne. Chmury szybko usadawiają się na nich na stałe i potrafią tkwić tak do samego wieczora, więc wskazane jest wyjątkowo wczesne zaczynanie wycieczek, aby móc się cieszyć pięknymi widokami.

Ferrata Zacchi, w połączeniu z jej logiczną kontynuacją czyli trasą *Berti*, pozwala zdobyć bardzo atrakcyjny widokowo wierzchołek Monte Schiara (2565 m). Dojście do początku trasy, a zarazem również schroniska 7° Alpini, gdzie ona startuje, wiedzie w otoczeniu dość nietypowym jak na Dolomity, bo liściastymi, wilgotnymi lasami, które porastają wysoko wszystkie okoliczne zbocza. Szlak do schroniska prowadzi imponującym wąwozem skalnym wzdłuż rwącej, górskiej rzeki – przypomina to trochę krainę elfów z ekranizacji Władcy Pierścieni.

Ferrata Zacchi, w prawdziwie wysokogórskiej scenerii wiedzie do bivacco Ugo della Bernardina, usadowionego w pobliżu bardzo charakterystycznej, widocznej już z dołu iglicy skalnej Gusela del Vescova. Uważamy, że trudność Zacchi to co najwyżej C, albowiem nie ma tu wielkich problemów, tym bardziej, że ferratę wyposażono w zbyt dużą ilość sztucznych ułatwień. W wielu miejscach są one całkowicie zbędne i nieco psują radość ze wspinaczki. Gdyby nie piękny krajobraz, byłaby ona nawet trochę nudna. Skała jest momentami bardzo krucha i trzeba mocno uważać na strącane przez innych i przez siebie kamienie. Chodzi tu trochę osób, ale wielkie zatłoczenie nie występuje – masyw Schiara ma raczej dość kameralny charakter.

Via ferrata Antonio **Berti** - zach. grań z wejściem na Monte Schiara (2565 m)

Cel:	Monte Schiara
Trudność uśredniona:	C
Trudność wg Tkaczyka:	C
Nr trasy w przew. Tkaczyka:	736 (tom I)
Nr mapy Tabacco:	024
Atrakcyjność:	☆☆☆☆
Data naszego przejścia:	sierpień 2008 r.

Jest to krótka ferrata, łącząca okolice bivacco Ugo della Bernardina z wierzchołkiem Monte Schiara. Podawany czas przejścia 1 h jest zdecydowanie przesadzony, gdyż zajmuje ono raczej ok. 30 min. Co do trudności, to raczej odpowiadają one wycenie; z tym że jeden fragment jest nieco trudniejszy niż jakkolwiek na ferracie Zacchi (której wycena jest z kolei naszym zdaniem zawyżona). Trasa jest fantastyczna widokowo, gdyż wiedzie granią w samej kopule szczytowej. Z tego też względu, przy burzowej pogodzie może być tam bardzo niebezpiecznie. Na wierzchołku można poczuć się jakbyśmy oglądali świat z samolotu – tak odległe wydają się doliny i wszystko, co pod nami...

Monte **Schiara** - *via normale* - wsch. grań Monte Schiara (2565 m)

Cel:	Monte Schiara
Trudność uśredniona:	A
Trudność wg Tkaczyka:	A
Nr trasy w przew. Tkaczyka:	737 (tom I)
Nr mapy Tabacco:	024
Atrakcyjność:	☆☆☆☆
Data naszego przejścia:	sierpień 2008 r.

Nietrudna i wyjątkowo sympatyczna (przy dobrej widoczności) wędrówka wzdłuż wschodniej grani Monte Schiara. Przechodzona najczęściej jako droga zejściowa z wierzchołka w kierunku bivacco del Marmol (Bocco), gdzie zaczyna się ferrata Rossi. Trasa początkowo wiedzie dość eksponowaną granią (ubezpieczenia), a później wśród traw, zwykłą percią po grzbiecie. W końcu doprowadza do rozwidlenia, na którym, jeśli chcemy wrócić do Rif. 7° Alpini, powinniśmy skrócić w prawo i przez ubezpieczony oraz nieco kruchy próg zejść na przełęcz Forc. del Marmol, gdzie znajduje się bivacco. W przypadku burzy cała kopuła szczytowa Monte Schiara jest bardzo niebezpieczna.

Via ferrata Piero **Rossi** (dawniej nazywana Marmol)

Cel:	Monte Schiara
Trudność uśredniona:	B/C
Trudność wg Tkaczyka:	B
Nr trasy w przew. Tkaczyka:	739 (tom I)
Nr mapy Tabacco:	024
Atrakcyjność:	☆☆☆☆
Data naszego przejścia:	sierpień 2008 r.

Ferrata ta używana jest głównie do powrotu z Monte Schiara, czyli przechodzona w dół. Początek bierze obok bivacco del Marmol (Bocco) i ścianami ogromnego żlebu sprowadza dość długo i stromo do półki, na której spotyka się z ferratą Zacchi. Dzięki temu, jeśli startowaliśmy tą trasą, zamykamy pętlę trawersującą masyw Monte Schiara i wracamy do punktu wyjścia, czyli schroniska 7° Alpini. W najnowszym, zmienionym, trzecim wydaniu przewodnika Tkaczyka z 2013 r. wycena trudności tej ferraty została obniżona o jeden stopień. Naszym zdaniem nie jest tam aż tak łatwo, jak sugeruje najnowszy przewodnik „Dolomity”. Stan ubezpieczeń ferraty jest w porządku, więc zejście nie powinno nastęrczać większych problemów. Uważać jedynie należy na strącane kamienie, bo czasem jest krucho, a trasa narażona na „ostrzał”.

Wcześniejsza nazwa „Marmol” została przemianowana na obecnie stosowaną „Ferrata Piero Rossi”. W ten sposób upamiętniono jednego z „ojców założycieli” Parku Narodowego Dolomity Belluno oraz twórcę szlaku długodystansowego „Alta via delle Dolomiti n° 1”.